

2011 m.
Balandžio 17 d.
Nr. 4 (23)
Proginis

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išaina mėnesio pirmą sekmadienį
Kaina 1 Lt.

Dievo Gailestingumo metais Kristaus Priskėlimo iškilmė tesuteikia Dvasios stiprybę gyvenimo išbandymuose ir varguose visuomet blogį nugalėti gėriu.

Linkiu pavasariškos giedros, sveikatos, tyro džiaugsmo ir ištvėrmės dalinant Išganytojo šviesą ir meilę visiems žmonėms.

VERBŲ SEKMADIENIS

Kun. Gintautas Jankauskas
Ariogalos parapijos klebonas

Verbų sekmadienį galima vadinti „žalios šakelės“, širdžių atvėrimo švente. Daugelyje pasaulio šalių Verbų sekmadienis vadinamas Palmių sekmadieniu. Pavyzdžiui, Italijoje, prisimenant bibliinius laikus, į bažnyčią tikintieji nešasi būtent palmės šakelę.

Kitos katalikiškos valstybės Lenkijos daugelyje regionų – panašiai kaip Lietuvoje: rišamos žaliuoti pradedančios medžių šakelės, sprogstantys karklai, kadagiai. Kai kur, kaip Vilniaus krašte, pinamos spalvingos verbos iš džiovintų augalų.

Nuo seno tikėta, kad pašventintą verbą reikia laikyti pagarbiai, nes ji saugo: žmones – nuo ligų, namus – nuo žaibo ir kitų negandų.

Šiuo sekmadieniu prasideda Didžioji arba Šventoji savaitė – Velykų laukimas. Kažkada šią dieną Jėzus garbingai ir iškilmingai įėjo į Jeruzalę. Daugelis sutinkančiųjų buvo matę stebuklingą duonos padauginimą, stebuklingą Lozorius prikėlimą, kitus Jėzaus stebuklus. Minint šį įvykį dabar bažnyčiose einama procesija, šventinamos verbos ir skaitoma apie Jėzaus kančią iš Evangelijos pagal Morkų.

Verbų sekmadienis primena, kad kančia buvo, yra ir bus žmogaus gyvenimo dalis, o Kristaus kančia parodo kančios prasmingumą.

Iškilmingas Išganytojo sutikimas. Deja kiek vėliau tų pačių žmonių lūpose pasigirdo šauksmas: „Ant kryžiaus jį“.

Ar dažnai mes išsižadame Jėzaus? Ar visada laikome jį mūsų gyvenimo Valdovu ir Viešpačiu? Kur dabar skamba šie Evangelijos žodžiai: „Osana Dovydo Sūnui! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!“ (Mt 21,9b). Pasvarstykime ...

IN MEMORIAM JUSTINUI MARCINKEVIČIUI

Epigrama sau

Dairosi Dievas nuo kalno – kažko Jam mano gyvenime trūksta. Ieškok, – reikalauja: ieškok! Nejaugi bus veltui triūsta?	Nejaugi nerasiu kažko svarbaus, sunkaus nežemišku svoriu? Na ką gi – sakysiu jam: klausk – gyvenu! Ir dar noriu.
--	---

Daugumos mūsų širdyse tebeskamba atmintyje šventai prasmingos mylimo poeto eilės!

Lietuva skaudžiai išgyveno šviesaus atminimo poeto netektį tą šventinį vasario 16-osios rytmetį...

Justino Marcinkevičiaus dramų trilogija „Mindaugas“, „Mažvydas“ ir „Katedra“ graudino ir žadino žiūrovus naujai permąstyti tautiškumą tais 1978 – 1983 metais. Graudinamai ir neužmirštamai skamba mano atmintyje sustojusių žiūrovų balsai premjerinių spektaklių metu: „Lie-tu-va!“ Šis žmogus, kuris taip norėjo pakylėti ir uždegti dvasią, išėjo... Mes likome už jį ir save įsipareigoję Lietuvai.

Lietuva neteko žmogaus, apie kurį bene taikliausiai bus pasakiusi poetė Dalia Saukaitytė, – Dievo ruporas. Poetas yra apibendrinęs savo kūrybą taip: „Visu šiuo darbu norėjau parodyti, per kokį vargą ir skausmą dygo mūsų šaknys“.

Šiandieną dar jausmingiau išgyvename jo mintis apie Tėvynę Lietuvą: „... o kad ji taptų gražesnė žmonėmis savo darbais“; „...aš nežinau, kas šiandieninėje Lietuvoje dirba... vieni prekiauja, kiti vagia, treči kažkur važinėja ... dirba vien mokytojai, kurie visais laikais gelbėjo Lietuvą ... ne burtai užgydys mūsų negalią – tegali pagelbėti gerumas ir meilė ... su pareiga, gerumu ir meile – tai, kuo turi būti tvirtas mūsų atsinaujinimas, mūsųėjimas į ateities Lietuvą „Kur aš mokiausi gerumo? Iš savo tėvelių, kurie vaikų akivaizdoje nėra pasakę nė vieno piktesnio žodžio, ... pats reikšmingiausias vidinis tvarkdarys buvo tikėjimas“.

Įsiklausykime į poeto gilius pamąstymus: ar ne per daug dejuojame, piktinamės, apkalbame, ar nematome tą grožį, kuris mus vilioja į gamtą, domina ir prikelia tikėti, viltis ir nenusivilti gyvenimu.

Poetą giliai žeidė žmonių susipriešinimas, susiskaldymas, kuris didelę žalą atnešė valstybei ir ypač žmonėms. Be šito mūsų Lietuva būtų žymiai daugiau pasiekusi.

Garbųjį poetą guodė tik tai, kad „nepriklausomybės idėja labai gyvybinga, ji iki šiol veda žmones, teikdama didžiulės vilties“, ir čia pat poetas apgailestauja, kad monumentalė, didelė laisvė – šiais laikais tartum subyrėjo į daugelį mažyčių laisvių. Tas pakerta mums sparnus, nesugebame aktualizuoti tautinį motyvą, pakelti jį iki amžinesnių tiesų. Man dėl to irgi labai sunku ..., nes kasdien matau, kaip kinta lietuviškumo prestižas“.

Poetas idealizavo ir šlovino gimtąją kalbą, lietuvišką žodį, nes „tauta gyvena kalboje“, todėl jį žeidavo gerokai pasiligojusi mūsų gimtoji kalba, jį nuolat neramino tai, kaip išskėstomis rankomis sutinkame anglų kalbą.

GYVENIMO IŠBANDYMAI

Mūsų parapijos žmonės

Antanas Kišonas

Joana Laurinienė gimė Vincentavos kaime tuomet buvusiame Čekiškės valsčiuje. Tėvai buvo žemdirbiai. Šeimoje buvo septyni vaikai. Tėvai buvo katalikai ir vaikus išauklėjo religingais. Tėvas dirbo patarnautoju bažnyčioje.

Ariogaloje Joana gyvena nuo 1977 m. Anksti mirė vyras. Mirė sūnus ir dukra. Liko keturi anūkai. Kai Joana liko viena su anūkais, tai tada buvęs trylikametis ir buvo pagrindinis pagalbininkas jaunesniųjų auginime. Šitas pareigas jis neužmiršta ir dabar. Anūkai išsimokslinę, gyvena dorai ir kultūringai.

Pati Joana ir fiziškai pragyveno nelengvą gyvenimą. Dirbo buhalterijoje, lauko darbininke, fermų darbininke. Darbas ir buvo pagrindinis gyvenimo variklis bei pragyvenimo šaltinis. Joanai daug paramos skyrė ir valstybė. Gauti šią paramą bei spręsti kitus sunkumus daug padėjo Regina Meškauskienė, Ariogalos miesto seniūno pavaduotoja. Apie ją Joana atsiliepia šiltu žodžiu ir yra jai dėkinga.

Kai lankiausi pas Joaną namuose, ji buvo viena. Bet juk kitaip ir negalėjo būti. Troba dar nebuvo prikūrenta, tai buvo ir nelabai šilta. Kalbėjausi su Joana ir galvojau – moteris, išgyvenusi nelengvus gyvenimo išbandymus, dabar, sulaukusi garbaus amžiaus, negali pasigirti dideliu džiaugsmu ar visko pilnu gyvenimu. Visas džiaugsmas tik anūkai ir dar vidutinė sveikata. O tie sunkūs išbandymai jos vis tiek nesugniuždė.

TEKANČIOS SAULĖS ŠALYJE

Nuo redakcijos

Kovo 11-ą dieną Japoniją sudrebino galingas žemės drebėjimas, po kurio sekė ir cunamis (milžiniška galinga jūrinė banga). Sutriko kai kurių atominių elektrinių darbas, pajūryje viskas nušluota nuo paviršiaus, daug žmonių aukų ir sužeidimų. Apie tai rašo spauda, skelbiama per televiziją ir radiją. Jau yra nemažai pasiūlymų, kaip padėti nukentėjusiems nelaimėje: paskambinimas atitinkamais telefonais, pervedimas lėšų į nurodytas sąskaitas. Padėti kviečia ir Carito organizacijos.

Nesiimame agituoti už pagalbą. Bet reiškiamo įsitikinimą, kad kiekvienas doras žmogus tai išgirs ir supras, prisidės materialiai ar malda.

Jūsų žiniai: 17 d. – Verbų sekmadienis
23 d. – Šv. Jurgis

24-25 d. – Velykos

„Tačiau... ją derėtų sutikti su tam tikru atsargumu. Lengviau laikėmės ir gynėmės, kai buvome puolami didžiulės, galingos rusų kalbos. Priimdami sveičią savo namuose juk neišmetame savo daiktų, baldų ... ir čia turėtume remtis būtent tokiu santykiu, tokiu požiūriu į ją“.

Verta įsidėmėti išėjusio poeto priesakus mums. O jų vykdymas tebūna mūsų šventa pareiga jo atminimui, jo idealams, jo įsipareigojimams ir ateities Lietuvai. Ypač jaunimui, ugdymo įstaigoms ir saviugdai.

Gyvendami jo priesakais atliksime jo įskiepytą pareigą Tėvynei Lietuvai, įrodysime jam savo Meilę.

Bet juk šviesa nemiršta – pasilieka
Žolėj, žiede ir vaiko akyse.
Mirtis yra tamsa, šviesos bedugnė
Ir niekad nemylėjusi dvasia.

Tai ir tepaguodžia mus, įkvepia naujiems darbams.

Iš Ritos pamąstymų

XXX

Valė Miltenienė

Šiandien išleisiu
pasivaikščioti žodį.
Žodį,
kurį į širdį pasėjai,
poete.
Lai jis primena
mums tiesą paprastą,

kurioje įsirėmintų
griaustiniai,
medžiai,
Nemuno bangos,
Katedra
trispalvė

ir likimai
Donelaičio būrų ...
Lai ši tiesa plazda
Lietuvos padangėj,
kaip tie pavasario
varnėnai,
sugrižę tėviškėlėn
į savo inkilėlius!

PRISIKĖLIMO ŠVIESOJE

Jonas

Po savaitės Velykos. Tai Kristaus Prisikėlimo šventė. Džiugi šventė. Neatsitiktinai šiandiena prisimename išėjusį Justiną Marcinkevičių. Poetas savo kūrybiniu žodžiu ir kvietė lyg tai prisikėlimui. O ar mes į tą kvietimą įsiklausome? Deja, ne. Juk šiandien tiek daug neteisybės ir apgaulės, nepasitikėjimo, cinizmo, korupcijos, pasinaudojimo tarnybine padėtimi puoselėjant savo asmeninius interesus, turėjimą pagrindiniu tikslu tik pinigų ir turtą bet kokia kaina, bet kokiomis priemonėmis. Ir tai būdinga patiems aukščiausiems pareigūnams.

Kokia milžiniška atskirtis: vieni skaičiuoja milijonus, o kiti neužtenka duonai, kitoms būtinoms reikmėms.

Iš čia ir norisi paklausti – ar visiems Velykos bus šventė, ar tai tikrai Prisikėlimas, jei paminamos Švento Rašto tiesos. Jei dorovė jau nužudyta.

O juk visi žmonės – ir milijonieriai ir skurdžiai.

Norėtusi tikėti, kad prisikėlimo šviesa pabelstų į nedorėlių širdis ir sąžinę, padėtų jiems pažinti savo nuodėmes ir jas pripažinti ir kad prisikėlimo šviesoje būtų didelė asmeninė atsakomybė už savo darbus.